

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρουσιάζει τὴν χάραν ἡμῶν ὁμηρικῶν καὶ ἐκ τοῦ Οἰκουμένικου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμά ἀριστόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ		ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ	ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879		Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25
Ἐτησία δρ. 8.—	Ἐτησία φρ. 70.—	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ		ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ἐξάμηνος 4,50	Ἐξάμηνος 5,50	ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ		Ὁδὸς Ἐδριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλειον
Τριμήνιος 2,50	Τριμήνιος 3.—	Περίοδος Β'—Τόμος 23ος		Ἐτος 38ον.—Ἀριθ. 40
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.		Ἐν Ἀθήναις, 3 Σεπτεμβρίου 1916		

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ' (Συνέχεια)

—Αὐτὸ συμβαίνει στὰ μυθιστορήματα. Ἡ ζωὴ ὁμῶς εἶνε πολὺ διαφοροτικῆ.

—Μά... τί θέλετε νὰ πῆτε; Μὲ συμβουλεύετε νὰ ἐγκαταλείψω τὸ σχέδιό μου καὶ νὰ φύγω τὸν κάπουρο ἀνεόχλητο, νὰ χαίρεται τὸ ἑκατομμύριό ποῦ ἐκλεφεῖ ἐνῶ ὁ κάπουρος ὁ πατέρας μου ρέβει ἐπὶ τὴν ψαλῆν.

—Ὅχι, φίλες φίρες ὄχι! Ἀπεναντίας εἶμαι ἀπορρατισμένος νὰ σε βοηθήσω ἐστὶν ἀγάπη ποῦ ἀνέλασες ἐσὺ ὁ μικρὸς ἐναντίον τοῦ μεγάλου κακούργου, ὄχι καὶ χωρὶς κάποια ἐπιτυχία, ἀφοῦ κατὰ μέρος ὡς τώρα νὰ τὸν κάμω νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Γαλλίαν...

—Ἐ, λοιπὸν μαζί σας, μετὰ τὴν βοήθειά σας, θὰ καταφέρω καὶ τὰ ρέστα, ποῦ εἶνε εὐκολώτερα.

—Μὴ! σ' αὐτὸ ἔχεις λάθος. Ἄς υποθέσωμε, ὅτι κατορθώω νὰ πλοηγήσω ἐπὶ τὴν ἐνδοκίμησιν τοῦ ἄλλου παληνθρώπου, τὸν γιατροῦ Περὲξ. Σὲ τί θὰ μᾶς ἐχρησίμευεν αὐτό;

—Μά... δὲν θὰ ἐδικάζετο καὶ θὰ κατεδικάζετο;

—Στὴ Βραζιλίαν ἴσως. Ἡ καταδικη τοῦ ὁμῶς δὲν θὰ ἔφερε τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ πατέρα σου. Θὰ ἐχρησίμευε γι' αὐτὸ νὰ ἐπιτύχωμε τὴν ἐκδοσὶν τοῦ κακούργου. Ἄλλ' αὐτὸ εἶνε σχεδὸν ἀ-

δύνατο μετὰ τοὺς νόμους τοῦ τόπου μας.

—Μὰ τί θὰ πῆ ἐκδοσὶς; ῥώτησε ἀνήσυχος ὁ Ἐρρίκος, ποῦ πρώτη φορὰ ἄκουγε αὐτὴ τὴ λέξι γιὰ κακούργους.

Ὁ κτηματίας δὲν ἀποκρίθηκε σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησιν τοῦ παιδιοῦ, γιὰ τὸν ἀπασχολοῦσε τὴν ἰδέαν τοῦ προβλήματος. Κ' ἐξαφνα ἐκτύπησε τὸ μέτωπό του καὶ φώναξε:

—Τὸ βρῆκα!

—ὦ, τῶξεραι! ἔκαμε ἡσυχα ὁ μικρὸς.

—Θὰ τὸ μάθῃ μόνον, ὅταν θὰ εἶνε ἀπόλυτη ἀνάγκη, ἐπρόσθεσε ὁ κτηματίας.

Κατόπι ἐσφύριξε μετὰ τὴν ἀσημένια του σφυρίκτρα καὶ ἐστὶν μαῦρο ποῦ παρυσιασθήκε, εἶπε:

—Πήγαινε νὰ μοῦ φέρῃς τὸν γιάτρο Περὲξ. Θέλω νὰ τοῦ μιλήσω.

Σὲ λίγο, ὁ κ. διευθυντὴς μπῆκε ἐστὶν γραφεῖο. Ἀμέσως ὁ Ἀλδαραδό, μετὰ τὸ κυριαρχικὸ καὶ κάπως εἰρωνικό ἐλεῖνο ὕψος ποῦ εἶχεν ἐξ ἀρχῆς, ὅταν μιλοῦσε ἐστὶν Περὲξ, τοῦ εἶπε:

—Ἀγαπητέ μου γιατρέ, μπορῶ νὰ ἐλπίζω ὅτι εἴμεθα σύμμαχοι καὶ ὅτι στὸ ἐξῆς θὰ πηγαίνετε σύμφωνα μετὰ μένα σὲ ὅλα;

—Βεβαίωτατα ἀποκρίθηκε ὁ κατεργάρης καὶ ἄλλο δὲν ζήτην παρὰ νὰ σὰς δεῖξω τὴν ἀπόλυτη ἀφοσίωσίν μου.

—Πολὺ καλὰ λοιπὸν! Ὅσα σὰς δοκίμασώ ἀμέσως.

—Διατάξτε!

—Ἰδοὺ. Ἐμαθα, περὶ τὸ νὰ σὰς πῶ μετὰ τί τρόπον, ὅτι ὁ μικρὸς αὐτὸς ἐπρόκειτο νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ κατάστημά σας, ὡς τὸ τέλος τῆς ἐβδομάδος, πεθαμμένος.

Ὁ διευθυντὴς τὰ ἔχασε μπροστὰ ἐστὶν αὐτὸ κτύπημα τοῦ σениор Ἀλδαραδό. Ἄλλ' ἀφοῦ ἐσκέφθη λίγες στιγμῆς, ἐνόησε: Ὁ διαβολάνθρωπος αὐτὸς θὰ εἶχε ἀκούσει τὴν συνομιλίαν του μετὰ τὸν Περὲξ.

—Καὶ θέλετε, φυσικά, νὰ μὴν ἐκτελεσθῆ αὐτὸ τὸ σχέδιόν; ῥώτησε, ὁμολογῶν ἐστὶν ἐλεῖνο ποῦ ἦταν περὶ τὸ πῶ καὶ τὸ κρύβῃ.

—Ὅχι! ἐφώνησε ζωηρὰ ὁ κτηματίας. Ἀπεναντίας θέλω νὰ ἐκτελεσθῆ! Ὁ Περὲξ ἀναπήδησε. Ὁ Ἐρρίκος

κρὸς ἤμουν βέβαιος, ὅτι ἕνας ἄνθρωπος σὰν καὶ σὰς, θὰ τῶξεραι ἀμέσως!

Ὁ Ἀλδαραδό εἶδε τὸν Ἐρρίκο τὴν κοιμωμένην Κολέτταν καὶ τοῦ εἶπε: —Ἡ μικρὴ δὲν πρέπει νὰ ξέρῃ τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά... Δὲν πρέπει νὰ μάθῃ τὸ δυστυχημένον, ὅτι ὁ ἀδελφός της εἶνε κλέπτης καὶ δολοφόνος.

—Δὲν τῆς τὸ εἶπα ποτὲ! ἀποκρίθηκε ὁ Ἐρρίκος.

Ἀπὸ τὴν κουζίνα ἐβγαίναν ὀρεκτικῆς μωροδέξες... (Σελ. 318, στ. β')

ἀφοῦ θέλῃ νὰ καθίσῃ καὶ τὸν χειμῶνα ναι, ἢ Πατρὶς ὑπεράνω ὅλων!) Ὁραίαν Γαλάτειαν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Ὑμνον τῆς Ἐλευθερίας (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) διευθύνσεις δὲν εἶδον ζήτησέ τοῦ τὴν διὰ Μικρῆς Ἀγγλίας; καὶ ἂν θέλῃ... Ἀστὴρα τῆς Δόξης (ἔχει καλῶς τὴν 15 Σεπτεμβρίου.) Ἀπόγονοι τοῦ Καίσαρος (ὄχι, οἱ Κινεζικοὶ Συνδυασμοὶ ἔχουν καταργηθῆ πρό πολλοῦ· πολὺ δύσκολη Ἀσκησις) Θαλασσοπόδι τοῦ Στόλου (θὰ κάμω καὶ Διζωνισμόν ποιήματος; δὲν σημαίνουν 12 ἀραδίτσες παραπάνω ἢ παρακάτω) Τελείωσαν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) συγγαίρω καὶ τὸν ἀδελφόν σου διὰ τὸ ἀρίστα, καὶ σένα ποῦ δὲν ἀσπίνει νὰ κοιμηθῆ; τὸ τρώπιόν του) Πρόσφυγα (ἐξήγησάν) Μεσορημνίαν Ἀιτὴν (ἔχει καλῶς) Ἀπόρριμμένον Κουραμπίεν (εὐχαριστῶ) εὐχομαι νὰ ἐλάβατε καλὰς εἰδήσεις) Ὀρεινολάν (ἔστειλα) Κῆμα τοῦ Ἰορίου (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Ἑλληνα Ἀεροπόρον (ἔστειλα) Σχολαστικὸν Φιλόσορον (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Μανιατοπούλαν (ἔστειλα) Θεοσώβουλον Γ. Γ. (χαίρω πολὺ, γράφε μου) Χ. (εὐχαριστῶ) ἦτο διὰ τὸν Ἐκπορθητὴν τῆς Ἐπιταξίον) Σ. Σ. Κοιλ. (εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις;) Φασόρα (πῶς νὰ σοῦ ἐγκοιμῆ, ἀφοῦ οὔτε τὸνομά σου ἔγραψες, οὔτε συνδρομητῆς εἶσαι; διδάσκει τὸν Ὀδηγόν) Ἐθνηκὴν Ἀναγέννησαν (τὸ «Ἐγκυκλιόματιόν Λεξικόν» τοῦ κ. Μπαρτ) Χουσαλλίδα (ἔστειλα) Α. Ν. Φοαγ. (φωτογραφία εἰδήθη) Μερσίμην Ἑλλάδα (ἔστειλα) Τίλορον (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Ὀμηρικὴν Ἰθάκην, Χρονὴν Ἀκτίνα κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 22αν Ἀυγούστου, θάπαντησά εἰς τὸ προεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 160οῦ Διαγωνισμοῦ Ἀυγούστου-Νοεμβρίου.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 17 Ὀκτωβρίου

496. Λεξιγράφος

Ὅποιον ὦν ἂν ἐνώσῃς μετὰ τὸν τε κτηκόν, Παροῦθι; θὰ φαίνομαι; Τῆς Ἑλλάδος ποταμῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς

497. Μεταγραμματισμός

Βγάλε Δέλτα, βάλε Λάμδα. Καὶ χωρὶς κανεὶς νὰ θέλῃ, Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος γίνεται μακρὸν κορφεῖ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόρης τοῦ Πολεμιστοῦ

498. Ἀναγραμματισμός

Θέλεις, λύτὰ μου, ἀσκάκι Μ' εὐκόλια ν' ἀποκτήσῃς; Ἄρχει μόνον ἓνα νησάκι Νὰ τὸ ἀναγραμματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πηλέως

499. Αἶνιγμα

Φυτὸν παρόχθινον τὸ ἀρσενικὸν μου Μικροῦλα νῆσοι τὸ θηλυκὸν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰα. Πελεκάνου

500. Μωσαϊκὸν

Παίρνεις, δίνεις; Δένεις; λύνεις; Βαίνει; βγαίνει; Κι' ὅλο... πίνεις! —Πῶς αὐτό;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνστικτοῦ Λέοντος

501. Γωνία
 + * * * * = Δένδρον καρποφόρον
 * + * * * = Κοινὴ τροφή.
 * * * * * = Ἐσοπτόν.
 * * * * * = Ὑπερφυσικόν.
 * * * * * = Πόλις τῆς Αἰγύπτου
 * * * * * = Φυτὸν εὐώδες.
 * * * * * = Μέρος τοῦ φυτοῦ.
 * * * * * = Ἐγκλημα.
 * * * * * = Ἀρχαία ποιήτρια.

Καθέτως ὄρος τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πατρίδος τῶν Ἡρώων 502-506. Μαρικὸν Γράμμα

Τὴν ἀναλλαγὴν ἐνός γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν, ἔπειτα ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τὼσαι λέξεις:

Παῖλος, πόρος, ὄρος, δίκη, ποῖς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χρυσανθῆς

507. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, ἀποτελοῦν ἀρχαίον γλῶσσην.

1, Περγόν. 2, Αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης, 3, Ἀστερισμός, 4, Πόλις τῆς Θεσσαλίας, 5, Ἀρχαῖος; λυρικὸς; ποιητῆς, 6, Κράτος τῆς Βαλκανικῆς, 7, Χώρα ἑλληνικῆ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ρεζεντᾶς

508. Ἑλληνοσύμφωνον

α - υ - ι - ε - ω - η - ο - ι - η

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνδρισμένης Πασχαλιάς 509. Γρίφος

Χορ ὄρα ὄρα 1 ὄρα μ' ἄχ! 1

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φρονιστοῦ τῆς Πατρίδος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 23 καὶ 24 281. Γαλάτης (γάλα, τίς).—282. Νεκρός; (Ναί, Κῶς).—283. Πλούτων-Πλάτων. Ζ 284. ΕΥΤΕΡΙΠΗ 285. ΜΥΣ

ΑΙΜΟΣ ΖΥΘΟΣ ΣΟΣ ΣΟΣ Σ

286. Πάντων μάλιστα αἰσίνου σαπτόν. (Ἡ ἀνάγκη; ἐκ τοῦ μεσοῦ Π καὶ ἐπειτα κατὰ σειρὰν ἐκ τῶν κάτω καὶ ἐκ δεξιῶν).—287-291. Διὰ τοῦ Φ: φράσις, ἀφρός, ἄφρα, φάρος, φωνή.—292. ΚΑΒΙΤΟΣ (Κάσος, Κλεῖω, Κρῆνον, Κροῖσος, κλέπτῆς, κίβωτος, Κύφελος).—293. Ὀμφακας ἔτι εἶσιν.—294. Σοφοῖς χρῶ. (σοφ εἰς χρῶ).—295. Πηγελοπὴ (πινέλο, πῖ).—296. Σάμοζυμος.—297. Μεξικόν-Λεξικόν.—298. Ὁ ἦλιος. 299.

300. ΜΑΚΕΔΩΝ ΛΙΒΥΟΝ ΜΑΡΠΙΤΗ ΕΥΖΩΝΟΣ ΑΥΣΤΡΙΑ ΑΛΒΑΝΙΑ ΤΕΣΣΑΡΑ

301-305. Διὰ τοῦ Π: παρῶς, τύπος, μικρός, πυρᾶ, ἄπῶν.—306. ΑΗΛΩΝ (Ἀθηνᾶ, ῥΗμα, Πάδος, Μίνω; Κίμων).—307. Λόγων ἀπορρογῶν ἐκφορὰν μὴ ποιῶν.—308. Ὁ Ἐπιμενίδης ἐκοιμήθη ἐπὶ πενήκοντα ἐπὶ ἔτη ἐντός σπηλαίου. (Ὁ ἐπὶ μένει δις - ἐκαὶ - μῦθοι - ἐπὶ 57-ἔτη ἐντός σπυ - λε - οῦ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[15'—156]

Ἀναλάσσω Μ. Μυστικὰ πανταχῶθεν. Εἰς ἀπερὶς ἀπαντήσεις αἰωπῶ. Ἀπάντησις ἀσφαλίστατη. Διεύθυνσις: Ἀνδρᾶ Σκευοῦλαν Μέρτζου, Ἰωάννινα.

[15'—157]

Ἀναλάσσω Μ. Μυστικὰ πανταχῶθεν. Εἰς ἀπερὶς ἀπαντήσεις αἰωπῶ. Ἀπάντησις ἀσφαλίστατη. Διεύθυνσις: Ἀνδρᾶ Σοφίαν Κιοῦρα, Ἰωάννινα.

[15'—158]

Ἀναλάσσω γραμματισμοῦ. Ἐπιθυμῶ νὰ γνωρισθῶ μετὰ ὅσων τοῦ γράμματος μορφῶν συνδρομητῆς. — Ἐνα Χιωτάκι, p. r. Χίον.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου, ἐλήφθησαν ἀπὸ 17—23 Ἀυγούστου.

ΑΘΗΝΩΝ: Π. Ι. Μήλιος, Θ. Γ. Γιαννινοῦ, Κ. Α. Θεοδῶς, Χ. Α. Χριστοφίδης, Ε. Γ. Καρδαράς, Θ. Ι. Ρουσσόπουλος, Α. Α. Τζιάνης, Π. Χ. Μετίτης, Π. Σπύρου, Α. Ε. Μανώλης, Σ. Κ. Μητσόπουλος, Μ. Σ. Καρακώτης, Ι. Γ. Κονδρουγιάννης, Γεωργιάδης, Ε. Κ. Βαρθολομαῖος, Ἰωάννα Α. Μάκρας, Α. Μ. Παπαχριστοδούλου, Π. Σ. Χατζηανδρέου, Εὐδ. Διακουμῆς (δύο), Ι. Πλάγκας.

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Φ. Ι. Κατῆς, Ἐπ. Α. Κομηλιάς, Γ. Α. Καρβαλάς.

ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΥ: Νικητῆς τοῦ Μάρνη. ΒΟΛΟΥ: Β. Γ. Ρουσσός, Χ. Α. Ζήτης.

ΑΙΜΗΝΙΟΥ: Σπ. Σ. Κοιλίας. ΕΡΜΙΟΝΗΣ: Χ. Α. Χριστοφίδης. ΖΑΤΟΥΝΗΣ: Ν. Κ. Σπηλιόπουλος, Α. Ι. Βέρροιος.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Ἐμ. Ν. Νυστέρης. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Ν. Χατζηβασιλείου, Μ. Τσιαφῆς, Α. Μήσας.

ΙΘΑΚΗΣ: Μαρία Α. Φερεντίνου, Καλλιόπη Α. Φερεντίνου, Ἀνδριάνα Α. Γράτσου, Θ. Κουβαράς.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Φερεντίνη Α. Τσουκανέλλη. ΚΑΚΟΛΥΡΙΟΥ: Β. Γ. Σπυρίδης.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Φ. Σ. Περούλης, Ἄλ. Σ. Δόσης, Ἰδιοκτήτρια Ἐπιταξίαν Κ. Κόννης, Ἑλλην. Ἀεροπόρος, Ῥαῖον Ἐδελπίου, Κ. Α. Μαρινῆς, Α. Γ. Δεσφίλιας, Λιζέττα Γ. Δεσφίλιας.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Α. Ι. Γεννηματῆς, Ἑλληνα Παπαγιάννου, Α. Γ. Ρεβνίη, Π. Α. Νίτης, Ν. Σταθάτος, Α. Π. Θεοδῶς, Κ. Π. Τζαβαλάκος, Κ. Π. Κατσούλης, Μαργαρώ Γ. Εὐγενικῆ, Εὐφροσύνη Σ. Λαρεϊώτου, Ν. Κατσούλης.

ΛΗΣΙΟΥ: Κοσμοκράτωρ. ΑΙΜΙΝΗΣ: Γ. Α. Δασκαλίδης. ΜΕΣΣΟΛΟΓΓΙΟΥ: Ἡρώς τῆς Κλεισθῆς. ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ: Μ. Γ. Κοκοπούλης, Τ. Π. Δημητριάδης.

ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Ε. Κ. Ζαφειρίδης, Σ. Θ. Ἀντωνιάδης, Θ. Γ. Γεωργιάδης. ΠΑΤΡΩΝ: Νέστωρ, Εὐφροσύνη Βερονίκη, Ἄχ. Ι. Πλατυμέρης.

ΠΕΡΙΔΕΙΟΥ: Κατίνα Α. Μπίστη, Μόσχα Α. Μπίστη, Α. Μαλαγαράδης, Κυριακῆ Ι. Χατζάνη, Σπ. Β. Βαλοσμίτης, Φασόρα, Π. Θ. Τρακατόπουλος, Π. Τ. Κοροναῖος, Στ. Π. Παπαῖς, Γ. Β. Παπαῖς, Σ. Α. Στυλιανίδης, Γ. Παλαιολόγος, Ι. Α. Καλαμάτι, Α. Π. Ἰωάννου, Μαργαρώ Γ. Κωνσταντῆ, Ι. Κ. Καρανιδῆς, Θ. Α. Σκελλερόπουλος, Μ. Χ. Κοροναῖος, Ἠλ. Α. Παπαπέτρος, ΠΥΡΓΟΥ: Σ. Σταυριανόπουλος, Ἀμαρῆ τῆς Παμβώτιδος, Γ. Α. Ρομποτῆς, Α. Α. Ἀποστολάκος.

ΡΕΘΥΜΝΗΣ: Ἐλ. Ἐμ. Μιχαηλίδης. ΣΠΕΤΣΩΝ: Α. Ι. Παπαῖς, Β. Γεωργιάδης. ΣΥΡΟΥ: Ν. Ε. Δάρας, Ζωὴ Ε. Παύλου, Μόσχα Α. Δαπόντη, Α. Ν. Παπακωνσταντῆ, Φωτεινὴ Λάμπου, Κ. Κ. Ραῖσος, Π. Παναγιωτόπουλος, Ν. Παναγιωτόπουλος, Ἀθηνᾶ Σ. Ἀλεξάνδρου.

ΤΗΝΟΥ: Α. Σ. Γκοῦμας. ΦΙΛΙΑΤΡΩΝ: Κατίνα Κασίμη. ΧΑΚΙΔΙΩΝ: Α. Μάνσης, Κική Α. Εὐσταθιάδου.

ΧΙΟΥ: Α. Ν. Δάλλας, Α. Σ. Κατακουζηνός, Καλλιόπη Κατακουζηνῶ.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅσον τῶν ἀνωτέρω τὰ δὲν ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρονομία καὶ ἐληφθῶσαν οἱ ἐξῆς τῶσδε: ἸΩΑΝΝΗΣ Γ. ΧΟΝΔΡΟΓΙΑΝΝΗΣ ἐν Ἀθήναις, ΑΛΦΡΕΔΟΣ Σ. ΔΟΣΗΣ ἐν Κερκύρᾳ, ΕΥΦΡΩΝΙΑ Σ. ΔΑΡΕΙΩΤΟΥ ἐν Λαυρεῖῳ καὶ Γ. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ ἐν Πειραιεῖ, οἱ ὅσοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου.

Θέλετε νὰ περάσετε θαυμάσια τὸ καλοκαίρι σας;.. Θέλετε νὰ μὴν ἀσθαιθῆτε οὔτε τὴν ζέστην τῆς πόλεως, οὔτε τὴν μοναξιὴν τῆς ἐξοχῆς, οὔτε τὴν ἀνίαν τῶν μακρῶν διακοπῶν;

Προμηθευθετὲ **ΤΟΜΟΥΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ," & "ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ,"**

Τιμοκατάλογοι δημοσιεύονται εἰς κάθε σχεδὸν φυλλαδίον.—Εἶνε τὰ ὠραιότερα, τὰ διασκεδαστικώτερα καὶ τὰ μορφωτικώτερα ἀναγνώσματος τῆς νεολαίας. Προμηθευθετὲ!

όμως, γεμάτος εμπιστοσύνη, δεν ταράχθηκε καθόλου.

—Μου γυρεύετε να εξαφανίσω αυτό το παιδί; ρώτησε σιγά ο διευθυντής.

—Ναι, αποκρίθηκε ο Άλβαράδο. Άλλα μόνο φαντομομένως.

Κ' επειδή ούτε ο Περές, ούτε ο Έρρικος ένοούσαν, ο κτηματίας εξήγηθη:

—Θέλω, είπτε, να κάμετε να πιστεύση εκείνος που σας πρόσταξε να σκοτώσετε αυτό το παιδί, ότι ή έπιθυμία του έγεινε. Με άλλους λόγους, απαιτώ να έλευθερώσετε τον Έρρικο Δαλλινύ, αλλά να τον περάσετε στον Άγγλας για πεθαμένο.

Ο διευθυντής επιτέλους ένότητε.

—Ωραίο σχέδιο! είπτε με άκούσιο θαυμασμό!

—Δέν είχε άσχημα, πραγματικώς! υπέλαβε ο κτηματίας, ευχαριστημένος από την μεγαλοφυά ιδέα που του είχε έλθη. Και για την πολύτιμη βοήθειά σας, αγαπητέ μου γιατρέ, θα λάβετε δέκα κούτις ρέις. Τόσα θα σας έδινε ο άλλος κύριος, αν έσκοτώνατε έναν άνθρωπο. Τόσα σας δίδω κ' εγώ, για να μη σκοτώσατε κανένα. Δέν σας συμφέρει καλλίτερα έτσι;

Η φυσιογνωμία του γιατρού άρχισε να γίνεται πιο ήσυχη. Έβλεπε τώρα, ότι ή νυκτερινή περιπέτεια, που τόσον είχε φοβίση στην άρχή, του γύριζε σε καλό. Και με μεγάλη αξιοπρέπεια αποκρίθηκε:

—Κύριε, δέχομαι ολοκρόθυμα την πρότασή σας!

Ο Άλβαράδο σφύριζε το βάλε της «Εύθυμης Χήρας».

«Απαγορεύεται ή είσοδος εις τή παρασκήνια!» (Σελ. 319. στ. α')

—Λοιπόν σύμφωνοι, είπτε. Το τσέκ των δέκα κούτις, είναι στη διάθεσί σας. Αν αντίσταθίτε, όχι μόνο δέν θα πάρετε το τσέκ, αλλά και θα δώθίτε από τους ανθρώπους μου πισθαγκώνα και θα όδηγηθίτε στην Άστυνομία της Πετρούπολεως. Έκλέξατε.

—Προτιμώ το τσέκ.
—Όχι δά!.. Περίεργο!..

Μπορώ να έπιζω, ότι είμειθα σύμμαχοι;» (Σελ. 317, στ. γ')

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ.
Ο καλλίτερος όβλος του μικρού Δαλλινύ.

Αυτο ήμέρες έχουν περάση από την νυκτιά που διηγήθήκαμε, και ο Άλβαράδο, ή Κολέττα και ο Έρρικος φιλοξενούνται ακόμη στη Λευκή Οίκια.

Τήν επομένη της εισβολής, ο Περές έδειξε όλο του το προσωπικό, με την πρόφασι ότι δέν έκαμε το χρέος του, άλλ' άφισε το Κατάστημα να κυριευθή από συμμορία κλεπτών. Ο πονηρός διευθυντής το έκαμε αυτό, για να μην έχη όχληρούς μάρτυρες και για να καταπνίξη της ύποψις που έγέννησαν στους ύποτακτικούς του τα νυκτερινά συμβάντα.

Έννοείται, ότι τους αντικατέστησαν άμέσως οι μαύροι του Άλβαράδο, που ο κτηματίας τους παρεχώρησε στο φίλο του τον γιατρό. Σ' ένα τέταρτο της ώρας, ή διάφορες ύπηρεσιες μοιράσθηκαν από τον Άνρικέζ και, υπό την διεύθυνση του ίκανού αυτού ανθρώπου, ή λειτουργία του Ψυχιατρείου έξακολούθησε ως να μη συνέβη τίποτα.

Από την κουζίνα έξβαιναν έρεκτικές μυρωδιές, που έμαρτυρούσαν ότι πλούσιο πρόγευμα έμαγειρεύετο μαύροι, με της άσπρες μπλούζες των νοσοκόμων, κυκλοφορούσαν στους διαδρόμους, και ή Κολλέττα, που με τον Έρρικο τριγύριζε όλο το κατάστημα, του έλεγε:

—Η άλήθεια είναι, ότι εδώ συμβαίνουν κάτι περίεργα πράγματα, που δέν συμβαίνουν στο Παρίσι! Σ' αυτό το σπίτι μπήκαμε σαν κλέφτες, και όμως είναι δυο μέρες τώρα, που περνούμε σά στη

φαζέντα μας. Δέν είναι σά θαύμα; Δέν νομίζεις πως τώκανε καμμία Νεράιδα με το μαγικό ραβδί της;

—Ναι, αποκρίνετο ο Έρρικος. Και ξέρεις ποιά είναι ή Νεράιδα που έκαμε το θαύμα; Έστ' ή ίδια!

Σε λίγο τον φώναξαν στο γραφείο, όπου τον ζητούσε ο κ. Άλβαράδο, για να του πη κάτι τί. Η Κολέττα θέλησε να τον ακολουθήση, ο Άνρικέζ όμως την έμπόδισε λέγων, ότι ο κύριος του ήθελε τον Έρρικο μόνο γόου του. Η μικρά Παριζιάνα εκάκιωσε λίγο, ο Πορτογάλος όμως της έπρότεινε να κυνηγήσουν στον κήπο τ α του, (κάτι μικρές χελώνες που κρύβονται στο χόμα,) και μ' αυτό παρηγορήθηκε γρήγορα. Έτσι αυτή έμεινε στον κήπο με τον Άνρικέζ, ενώ ο Έρρικος πήγε στο γραφείο, όπου βρήκε τον Άλβαράδο με τον Περές να συνομιλούν.

Μόλις είδαν τον μικρό, του έδειξαν ένα τηλεγράφημα που έλαβαν προ όλιγου και που έλεγε τά εξής:

«Έρχομαι αύριο πρωί. Παρακαλώ αναβλήθ' ένταξισμός Δαλλινύ μέχρις άφίξώς μου.» Άγγλας.»

Ο μικρός ανατρίχιασε όταν του μίλησαν αυτό το τηλεγράφημα, που μίλησε για τον θάνατό του και ανήγγελλε τον έργομό του τρομερού γαμβρού του. Άλλα ο κτηματίας του έδωσε θάρρος με τά δυνατά του γέλια και του είπτε:

—Μη φοβάσαι. Ηλθε ή ώρα να παίξης την κωμωδία σου. Μήπως δέν

«Προτείνων άπειλητικά τους τεράστιους γρόθους του...»

είσαι ήθοποιός; Και ή 'στη σκηνή πεθάνης, ή 'ς ένα κρεβάτι της Λευκής Οίκιας, δέν είναι το ίδιο για σένα, αφού κ' εδώ θα ύποκριθής τον πεθαμένο, όπως θα τώκανες κ' εκεί;

—Σωστό! αποκρίθηκε ο Έρρικος.

—Τότε άς έτοιμασθούμε, υπέλαβε ο Άλβαράδο, γιατί το τηλεγράφημα αυτό είναι από χθές και ή Άγγλας έρχεται σήμερα με το τραίνο των ένδεκα.

—Διάβολε, και είναι δέκα! έφώναξε ο Έρρικος δέν έγρουε στιγμή να χάσουμε. Πρέπει να πάω να βαφτώ, για να μοιάζω με πεθαμένο.

Κ' έπρόσθεσε άπειλητικά:

—Καλά, κύριε Άγγλας, θα ξαναδώσωμε!

Ο κ. διευθυντής σηκώθη και αυτός, για να πάη να προετοιμάση την πένθημη κωμωδία που θα έπαιζαν. Ο Άλβαράδο θέλησε να τους ακολουθήση, ο Έρρικος όμως, που είχε ξαναγίνη ο εύθυμος παρισίνος Γραβιάς, ο τσαχπίνης, τον έμπόδισε.

—Όχι, του είπτε, άπχορευείται ή είσοδος εις τά παρασκήνια προ της παραστάσεως!.. Θα την ίδιη ύστερα και θα την κρίνετε. Ορεβουά!

Και ο μικρός έφυγε τρέχων.

—Καλό παιδί! είπτε μόνος του ο Βραζιλιανός. Του αξίζει να τον βοηθήσω στην ύποθεσί του και θα το κάμω ως το τέλος μ' όλη μου την καρδιά!

Μετά μισή ώρα, ένας μαύρος έζήτησε τον Άλβαράδο, που φορούσε ένα κοκ-τέιλ, κάτω από ένα δένδρο του κήπου.

—Κύριε, του είπτε, μ' έστειλαν να σας πω, ότι όλα είναι έτοιμα άπάνω, στο κελλί αριθμός 8.

Ο κτηματίας ανέβη άμέσως τη σκάλα κ' έβησε στο κελλί εκείνο, όπου ένα φοβερό θέαμα τον έπεριμένε.

Στην καμαρούλα με τά κλειστά παραθυρόφυλλα, έμπαινε ένα μέτριο, φρόνιμα κανονισμένο φως. Και στο κρεβάτι, ήταν ξαπλωμένο ένα σώμα άκίνητο, τεντωμένο, ξυλιασμένο θάλεγες, και σκεπασμένο μ' ένα άπλο σεντόνι.

Αν και προειδοποιημένος, ο Άλβαράδο αισθάνθηκε τά πόνια του να τρέμουν. Γιατί του φάνηκε μια στιγμή ότι ο γιατρός τον έγέλασε κ' έσκοτώσε στάληθια το παιδί. Ωρμησε τότε, έσπρωξε τον Περές και τον νοσοκόμο και άρπαξε το πελιδνό χέρι που άκκουμπύσε στο σεντόνι.

Φρίκη!.. Το χέρι αυτό ήταν ψυχρό, παγωμένο. Το άφισε, και το χέρ: έπεσε σαν άψυχο ξύλο.

Ο Άλβαράδο έθαλε τότε ένα μουγγρητό θυμού, που άντήχησε σ' όλο τον διάδρομο:

—Κακούργε!.. τον σκότωσες! Κ' έτοιμάσθη να όρμηση έναντίον

του δυστυχισμένου γιατρού, όταν το πτώμα σηκώθηκε στο κρεβάτι κ' άκούσθηκε το φαιδρό γέλιο και ή φωνή του Έρρικού που έλεγε:

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΑΠΟΙΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

Άγαπήτοι μου,

ΩΡΑ που από μέρα σε μέρα μπορεί να γίνη γενική επίστράτευσις, κανένας δέν επιτρέπεται να φύγη στο Έξωτερικό. Έκτός αν είναι πολύ γέρος ή πολύ μικρός. Εξέρω όμως κάποιους μετανάστες, σ' όλη την

άκμη της νεότητος, που φεύγουν χωρίς να ρωτήσουν κανένα. Οι ταξιδιωτές αυτοί δέν χρειάζονται διαβατήριο επίθεωρημένο από την άγγλική Πρεσβεία. Δέν χρειάζονται ούτε εισιτήριο βαπτιοριού ή σιδηροδρόμου. Και μολοντί το ταξίδι τους θα είναι μακρινό—από μια ήπειρο σ' άλλη,—δέν χρειάζονται ούτε μασούλα, ούτε βαλίτζες, και φεύγουν έτσι «με το μαστουνακι τους»—αν και δέν παίρνουν ούτε μαστουνακι!

Σάς μιλω για τά χελιδόνια. Α, τά ευτυχισμένα! Φεύγουν άπόψε, και όμως κανένας θαρκάρης δέν τά περιμένει στον Πειραιά. Φεύγουν άπόψε, και όμως δέν έφρόντισαν ούτε για κάρρο, ούτε γι' άμάξι. Φεύγουν άπόψε, και όμως κανένας δέν έλαβε μπιλιέτια τους «προς άπογαγιστήριό». Τα βλέπω τώρα, που μαζεύονται για να ξεκινήσουν. Πόσα είναι!.. Χιλιάδες έχουν πλημμυρήση τά τηλεγραφικά σύματα του δρόμου μας, τά περάβια, τά κεραμόδια και της καμινάδες του άντικρινού μας σπιτιού. Μοιάζουν στην άποβάθρα κανένος λιμανιού ή στο ύπόπτεγο κανένος σταθμού, για να περιμένουν το τραίνο ή το βαπόρι... Δυστυχώς μεγάλα χελιδόνια—οι άρχηγοί τους βέβαια,—τριγυρίζουν πετώντας όλη την παράταξη και φαίνονται σά να δίνουν οδηγίες και διαταγές. Πώς συνεννοούνται με τά γοργά εκείνα κελαιδισματάκια! Δες και μιλούν!..

Κ' έξαφνα κάποιον σύνθημα δίνεται κ' όλακαιρο το μαύρο κοπάδι σηκώνεται. Σε λίγο δέν το βλέπω, παρά σαν ένα σκοτεινό συννεφάκι στάγαλάζια βάθη τουρανού... Είναι άρα γε το μεγάλο ταξίδι, ή κανένα μικρό, δοκιμαστικό; Φεύγουν τώρα για την Αφρική τά χελιδονάκια μας, ή θα τά ξαναϊδώ σε λίγο;

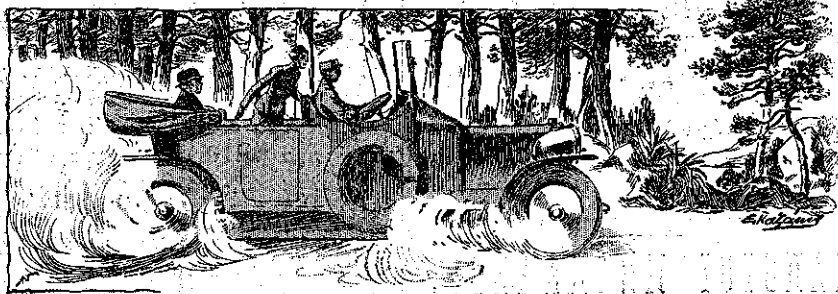
να κάνουν κ' άλλο συμβούλιο στα σύματα και στις καμινάδες... Γιατί, πολλές ήμέρες πριν άποδημήσουν, τά χελιδόνια κάνουν τακτικά γυμνάσια πορείας. Τόσο για να συνειθίσουν οι άγύμναστοι την τάξιν και την πειθαρχία του μεγάλου ταξιδιού, όσο και για να καθαρίζεται το στράτευμά τους από τους άνικανους. Τα χελιδόνια δηλαδή που ήθελε δειχθή άπ' αυτά τά γυμνάσια, τά μικρά δοκιμαστικά ταξείδια, ότι δέν θα μπορούσαν κανόθενον στους κόπους της μεγάλης άποδημίας, σκοτώνονται όλα άμείλικτα. Άλλα χελιδόνια, που γίνονται δήμιοι, τά τρυπούν και τά ξεσχίζουν με τά ράμφη τους.

Δέν άπορείτε, πως ύπάρχει ένα τέτοιο σκληρό, άγριο έθιμο στον ποιητικό και χαριτωμένο στερωτό κόσμο των χελιδονιών... Άλλά ποτέ ή φύσις δέν είναι άφρα, όταν την κυτάξη κανείς από πάρα πολύ κοντά. Κ' εγώ, όταν πρωτόμαθα αυτό το πράγμα, από μια θαυμαστή σελίδα του Γάλλου ποιητού Φρανσουά Κοππέ,—που κ' αυτός το άκουσε από κάποιον φύσιδοφι, άπογοητευτήρα πολύ. Έπειτα όμως άρχισα να συλλογίζουμαι... Τάνικα για το μεγάλο ταξίδι χελιδόνια είναι βέβαια τά γέρινα, τάνάπηρα και τά φύσει άδύνατα. Υπάρχουν, έλέπετε, και πουλιά γεννημένα το καλοκαίρι, που δέν μεγαλώνουν, δέν τρανεύουν ώς την έποχή του ταξιδιού. Άλλα άλλιν τυχαίνει να είναι πληγωμένα στο φτερό από την πέτρα κανένος κακού παιδιού, ή να έχουν γλυτώση, αλλά με πολλές άβαρίες, από τά νύχια καμμιάς γάτας. Αυτά τά δυστυχισμένα σκοτώνονται από τάλλα.

Γιατί όμως; Το ένστικτο που ώθει την κοινωνία των χελιδονιών στην αιματηρή αυτή εκκαθάρισι, είναι άγριο, έγωιστικό, ή ήμερο και άλτρούτικό; Το κάνουν για να ξεφορτώνονται τά «βάρη», για να μην έχουν ένοχλήσεις και καθυστερήσεις στο ταξίδι; ή από οίκτο, για να μη βασανισθούν, να μην ύποφέρουν άδικα, αυτά τ' αδύνατα και τάνάπηρα;.. Να τά πάρουν μαζί τους; Θάπεφταν στο δρόμο και τάλλα θάναγκάζονταν να τά έγκαταλείφουν, για να πεθάνουν με πολύ πιο οίκτρο θάνατο... Να τάφισουν εδώ; ή τά έσκοτώνε μαρτυρικά, ο δριμύς χειμώνας που έρχεται!.. Κ' έτσι τά σκοτώνουν μια και καλή, από φιλανθρωπία, για ναποφύγουν τουλάχιστο το μαρτύριο, μια που έτσι ή άλλοτώς, τά κακόμοιρα είναι καταδικασμένα...

Άς παραδεχθούμε αυτό. Ταιριάζει καλλίτερα με την ιδέα που έχουμε για τά ποιητικά, τά ωραία, τά αγαπητά μας χελιδόνια.

Σας άπιάζουμαι ΦΑΙΛΩΝ

«Πιό γρήγορα!.. πιό γρήγορα! του έφώναξε ο Τώνης...» (Σελ. 321, στ. α')

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΝΑΔΙΑΣ
[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Η. DE GORSSE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια).

Πρέπει να ομολογήσωμεν, ότι δεν είχε και πολύ άδικον, διότι η επιχείρησις ήτο, αν όχι επικίνδυνος, τουλάχιστον πολύ τολμηρά. Ποίος, τρώντι, ήγγυάτο, ότι οι δύο ταξιδιώται δεν θα εύρισκοντο αντιμέτωποι του κακού πρίγκηπος, ο οποίος, ως ήσαν υπερβέβαιοι τώρα, ήτο αναμεμιγμένος εις όλην εκείνην την περιπέτειαν;

Και γνωρίζομεν, ότι ο πρίγκηψ Βόρις ήτο άνθρωπος ικανός να διαπραξή τα πάντα κ' επομένως δεν θα έδισταζε να κακομεταχειρισθή εκείνους, που έτολμούσαν να τω αντιπαραταχθούν ή απλώς να τον ένοχλήσουν.

Ός τώρα έντούτεις δεν συνέβη τίποτε σπουδαϊον κ' επειδή το αυτοκίνητον έτρεχε με αρκετήν ταχύτητα, γρήγορα έπεράσαν το χωρίον Κά ντ' Αϊλ, με τας χαριτωμένας του έπαύσεις και τους μεγαλοπρεπέεις έλαιώνας, οι οποίοι κατέρχονται ως την θάλασσαν.

Έπειτα το Μουλιέ, με τα ώραία του μέγαρά έπειτα η Βιλλαφράγκα, με τον στενον και προφυλαγμένον της κόλπον, και τέλος η Νίκαια, η ζωηρά, η

πολυθύρβος και κοσμοπολιτική πρωτεύουσα της Κυανής Ακτής.

Το αυτοκίνητον εισήλθε κατόπι ακωλύτως εις την έξοχικην λεωφόρον, την οποίαν ήκολούθησεν επ'όλιγον με πορείαν κανονικήν, όταν, εις μίαν στιγμήν που κανείς δεν το έπεριμένεν, έσταμάτησεν απότομος.

—Τί συμβαίνει; ηρώτησεν ο Τώνης τον σωφφέρ.

—Δεν είναι τίποτε, δεν είναι τίποτε! απεκρίθη αυτός, κατερχόμενος από το αυτοκίνητον. Έσταμάτησε η μηχανή.

Αλλ' αυτό το «τίποτε» διήρκεσε σχεδόν τρία τέταρτα της ώρας, (*) κατά το διάστημα των οποίων ο Ίβαν και ο Τώνης περιεφέροντο ανυπόμōνως, ως να έμετρούσαν τα παρερχόμενα λεπτά.

Τέλος πάντων η μηχανή διωρθώθη και το αυτοκίνητον έξεκίνησεν. Αλλά δεν έκαμεν ούτε ένα χιλιόμετρον, και πάλιν έσταμάτησε!

Οι δύο ταξιδιώται δεν ήμπούσαν να συγκατήσουν τον θυμόν των.

—Έπιτέλους, τί συμβαίνει; ηρώτησεν ο καλός Ίβαν με τραχύν τόνον πές μου, σέ παρακαλώ! μίλησε!

—Τώρα θα ιδώ, απεκρίθη με ηρεμίαν ο σωφφέρ. Και άπαθίστατα, όπως την πρώτην φοράν, κατέβη από το εδώλιον του λέγων:

—Μ' αυτά ταυτοκίνητα, ξέρει κανείς ποτε θα φύγη, αλλά ποτε δεν ξέρει ποτε θα φθάση.

Το γνωμικόν αυτό δεν ήτο βέβαια κατάλληλον διά να καθησυχάση τους δύο φίλους μας. Τί θα τους ώφελοῦσεν όμως, αν έδειχναν εις τον Μάριον πόσον ήσαν ανυπόμωμοι και στενοχωρημένοι; Έσιώπησαν λοιπόν, καταρώμενοι ένδομύως τάλλεπάλληλα αυτά σταματίσματα, καθέν των οποίων άνεβαλλεν όλιγον την έχαριστήσιν που έπεριμέναν...

Όπωςδήποτε, είχαν την ιδέαν ότι δεν ήτο παρά μία άπλη κακοτυχία. Αλλ' όταν το αυτοκίνητον έσταμάτησε και πά-

*) Ίδε είκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 312.

λιν, ποτε δια νάνικατασταθή ένα καουτσούκ που έσκασε, ποτε δια να σφίχθη μία βίδα που έλασκήρισε, ποτε δια να διορθωθή μία άλλη άπροστος βλάβη, ο Τώνης έσχημάτισε την άπόλυτον πεποίθησιν, ότι ο σωφφέρ το έκαμεν επίτηδες.

Όλα το έμαρτύρουν: όχι μόνον το ειρωνικόν, το σαρκαστικόν του μειδιάμα, αλλά και αυτή η άπάθειά του, η άταραξία του, —πολύ παράξενον πράγμα δι' ένα σωφφέρ, ο οποίος, αν ήτο ειλικρινής, θα έφαινετο περισσότερο στενοχωρημένος, δια τας κακοτυχίας, και από τους έπιβάτας του.

Έπειτα, διατί θα έκαμεν σήμερα όλα εκείνα τα σκέρτσα το αυτοκίνητον, το όποιον συνήθως έπήγαινε ά-

«Έπιτέλους, τί συμβαίνει;.. Μίλησε!» (Σελ. 320, στ. β')

προσκόπτως; Το βέβαιον είναι, ότι εξ αιτίας των άμετρήτων αυτών στάσεων, το αυτοκίνητον δεν έφθασεν εις το Σαιν-Μαξιμ, παρά εις τας έξη το βράδυ.

—Να το χωριό μου! έφώναξεν ο Τώνης, μόλις το είδεν από μακράν. Έφθάσαμε!.. κοντεύομε!

Όλίγα λεπτά ακόμη και το αυτοκίνητον εισήλθε πραγματικώς εις τον γραφικώς σχολιόν εκείνον δρόμον, τον τόσο γνωρίμον, του οποίου οι απότομοι έλιγμοί περιζώνουν, επί πεντακίσια σχεδόν μέτρα, το βραχώδες άκρωτήριον των Σαρδινιέρων.

—Έδώ είδαμε, για πρώτη φορά, τον άνθρωπο που μάς έφερε τη Ναδία, είπεν ο Τώνης.

Και άμέσως άνεπήδησε με χαράν, διότι εκεί - πέρα, άνάμεσα εις τους βράχους, διέκρινε την άθλιαν καλύβην,

που κατοικούσαν οι γονείς του. Αλλ' ένψ ήτοιμάζετο να την δείξη με το δάκτυλον εις τον γυραιόν επιστάτην. Έξαφνα, φωνή τρόμου κατεπνίγη εις τον λάφυγγά του.

Είς την θάλασσαν, εις άπόστασιν ήμίσεος περίπου μιλίου, είχαν ιδή την παράδοξον θαλαμηγόν, δια της οποίας, προ όλίγων εβδομάδων, είχε φθάση εκεί η μικρά «άδελφή» του.

Όχι, δεν έκαμεν λάθος ο Τώνης... Ήθε πραγματικώς η ίδια θαλαμηγός με το άλλοκοτον σχήμα της και —ακόμη περιεργότερον πράγμα— ήτι άγκυροβολημένη εις το ήθιον ακριβώς μέρος, όπου είχε σταματήση και την άλλην φοράν.

Αλλά μόλις ο Τώνης είχε κάμη αυτήν την ανακάλυψιν, όταν έκαμε και μίαν άλλην, εκπληκτικώτεραν:

Εκει, εις τους πρόποδας των βράχων, άνωθεν των οποίων εύρίσκετο το σπιτάκι των Ρατκατσάδων, πριν προποληθή, μία βάρκα ήτο δεμένη και αυτή η βάρκα, μέσα εις την οποίαν διακρίνοντο δύο άνθρωποι, δεν ήτο η «Μιμόζα» του Ρασκασά!

Προς έπιμετρον, από το σχήμα της, ο Τώνης την έγνωρισε και αυτήν. Ήτο η άύτ άκατος της θαλαμηγού, εκείνην δια της οποίας, προ όλίγων εβδομάδων, είχαν άποβιασθή η μικρά Ναδία και ο άνθρωπος με τον μανδύαν, ο οποίος βαβαίτατα ήτο ο πρίγκηψ Βόρις.

Κινούμενος από άπαισιον προαισθημα, ο Τώνης ήτηκόθημέτα εις το αυτοκίνητον και λησμονών προς στιγμήν ότι ο μηχανικός ήτο βεβαίως συνένεχος του κακούργου εκείνου, του έφώναζε όσον δυνατώτερα τω. επέτρεπεν ο άνεμος, ο οποίος εισέβαλεν εις το στόμα του:

—Πιό γρήγορα!.. πιό γρήγορα!.. Για το Θεό, πιό γρήγορα!

Αλλ' ως να μήν ήκουσε τίποτε, ο Μάριος έξηκολούθησε με την ιδίαν ταχύτητα, έωςότου το αυτοκίνητον έφθασεν εις την διασταύρωσιν του δρόμου με μίαν άτραπόν, κατερχομένην προς την θάλασσαν.

—Σταθήτε! έφώναξε τότε ο Τώνης σταθήτε! Έδώ πρέπει να βγούμε!

Αλλ' ο μηχανικός, προσπειούμενος προφανώς τον κωπόν, έξηκολούθησε τον δρόμον του, ούτως ώστε το αυτοκίνητον θαπεμακρύνετο από το Σαιν Μαξιμ χωρίς να σταματήση, εάν ο δρόμος κατ'ετύχη σύμπτωσιν, δεν εύρίσκετο εξαφνα φραγμένος από ένα μεγάλο κάρρον, συρόμενον από πολλά άλογα και φορτωμένον σιδηρικά.

Ο μηχανικός, εκών άκων, ήναγκά-

σθη τότε να σταματήση την μηχανήν του. Ο Τώνης έπωφεληθη αυτής της στιγμής, δια νάνοίξη γρήγορα την θύρδα και να πηδήση έξω, παρασύρων από το χέρι και τον αστισμένον επιστάτην.

—Έλάτε!.. του έλεγε. Έλάτε! Από δω είναι!.. Ίσως φθάνομε σε καιρό!..

—Σε καιρό; γιατί; ηρώτησεν ο Ίβαν μη έννοών την εξαφνικην βίαν του νεαρού του συντρόφου:

- Σε καιρό για να τη σώτομε.
- Ποιά;
- Καλέ, τη Ναδία!
- Μα βρίσκεται σε κίνδυνον;
- Και σε μεγάλο.

Ο επιστάτης μόλις ήμπούσε να φθυρήτη μερικάς λέξεις άκαταλήπτους, διότι ο Τώνης, σύρων αυτόν πάντοτε από το χέρι, τον ήνάγκασε να ρεβολήση μαζί του τον κατήφορον προς την θάλασσαν. Όλίγας στιγμάς, οι βράχοι έκρυψαν από τα μάτια των την θέαν της ακτής. Αλλ' εξαφνα, εις μίαν απότο-

«Ο Ίβαν, ο Τώνης και ο Ρασκασάς εκύτταζαν, μη γνωρίζοντες τί να κάμουν...»

μον στρόφην της άτραπού, παρουσιάσθη πάλιν εμπρός των καθ' όλην της την έκτασιν, και τότε η ίδια κραυγή έντρόμου εκπλήξεως έξηλθεν από τα στήθη των.

Διότι και οι δύο είχαν διακρίνη ένα άνθρωπον, ο οποίος κατήρχετο από άλλον δρομίσκον προς την θάλασσαν, κρατών εις τας άγκάλας του μίαν μικράν κόρην. Και ο άνθρωπος αυτός, τον όποιον ο Τώνης άνεγνώρισεν άμέσως, ήτο ο Ήένος με τον μανδύαν...

Αλλά συγχρόνως τον έγνωρισε και ο γέρον επιστάτης: ήτο ο άδελφός του πρίγκηπος Σεργίου, ήτο ο πρίγκηψ Βόρις Ίβανώφ!

—Αχ! έφώναξε ο Τώνης άπελιπισμένως εφθάσαμε πολύ άργά!

Τώντι, ο πρίγκηψ Βόρις έπήδησε εις την βενζινακάτον η οποία έξεκίνησεν άμέσως δια την θαλαμηγόν.

—Α τον κακούργο!.. έφώναξε και ο Ίβαν την ξανακλεψε!..

Η βάρκα την στιγμήν εκείνην έπλεεν όλοταχώς προς το μεγάλο πλοϊον, εις το όποιον έφθασεν έντός όλίγου. Και ύπο

τα όμματα του Ίβαν και του Τώνη, η θαλαμηγός άνήχθη εις το πέλαγος.

Συγχρόνως, ο μπάρμπα-Ρασκασάς και η σύζυγός του προσέτρεγον εξαλλοι και, αφού παρήλθεν όπωςδήποτε η πρώτη των εκπλήξις δια την άπροόδοκην έπιστροφήν του υιού των, διηγήθησαν τα συμβάντα.

Ένας άνθρωπος, τον όποιον δεν έπρόσθασαν να γνωρίσουν, είχαν εισέλθη εις την καλύβην των και, ένψ εκείνοι, εις κάποιαν άπόστασιν εκεί έξω, διώρθωναν τα δίκτυά των, άνήρπασε την μικράν Μιμόζαν κ' έτραπή εις φυγήν. Μόλις τον άντελήθησαν, έτρεξαν να τον κυνηγήσουν, αλλά δυστυχώς δεν κατώρθωσαν να τον φθάσουν.

Ο Τώνης άνελύθη τότε εις δάκρυα. (Έπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ίδε 'Οδηγού, Κεφ. ΙΒ'.]

α) Παίγνιον

Έστάλη από το Φιλελεύθερο Προσφυγείον

ΤΩΝ	Ε	ΤΩΝ		
Α	ΓΕ	ΒΕΙ	ΡΕ	Α
ΕΥ	Η	ΣΤΙΝ	Η	ΣΕ
ΜΩΝ	ΠΑ	ΣΩΝ		

Να Συναρμολογηθούν αι συλλαβαι αυται, ώστε ναποτελεσθη αρχαιον πασιγνωστον γνωμικόν.

β) Δημώδες Πινγμα

Φωνηεντόρων

Έστάλη από της Μεγάλης Έλλάδος

σκ - φλ - θρη, - τ - βρδ - κν - σκ

Νάναγνωσθη παι να λυθη.

γ) Δια τους Ταλλομαδεϊς

Έστάλη από της Χρυσής Καρδιάς

US J T E
D I T I
R A S A B
E M E F N
P A N N U

Νάναγνωσθη η Έπιγραφη αυτη.

Άήλωσις: Αι λύσεις—όσωνδήποτε ζητημάτων του αυτού φυλλαδίου, συνοδεύονται άπαραιτήτως ύπο ένός μόνον δεκαλέπτου καθαρού γραμματισμού.

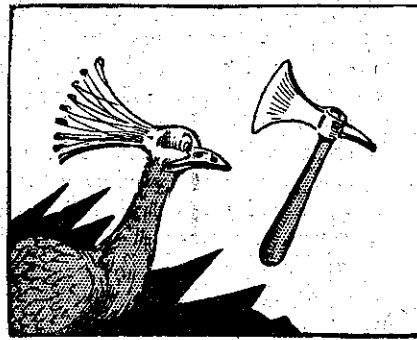
Λύσεις του 3δου φύλλου

α.) Η κεφαλή του άπαχη σχηματίζεται από τα δεξιά άνθη του όπισθεν του ανθρώπου άνοδοχείου.—β.) Ποσειδών, Πήλιον, Ξενότων, Κίμων, Πάραλος, λέων.—γ.) Η ψιλη και η δασεία.—δ.) Le soleil luit pour tout le monde.

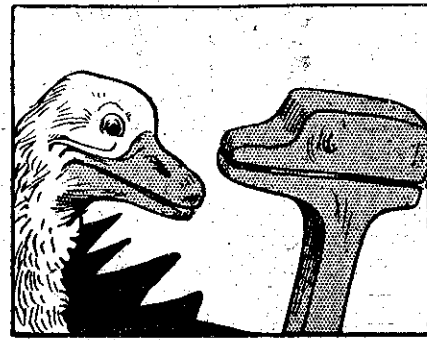

«Ο μηχανικός ήναγκάσθη να σταματήση.» (Σελ. 321, στ. α')

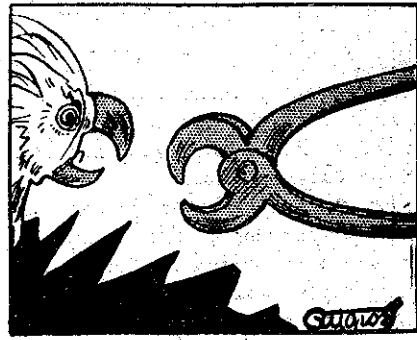
ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟΙ ΟΜΟΙΟΤΗΤΕΣ

ΤΟ ΠΑΓΩΝΙ.—Μπα τί περίεργο! πώς μοιάζω με τ' ατσικόρι!

Η ΠΑΠΙΑ.—'Αμ' εγώ; δεν είμαι άπαράλακτη μ' αυτό το κλειδί που σφιγγουν τής βίδας;

Ο ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ.—'Ω, διάβολε! Πόσο μοιάζω κ' εγώ με την τανάλια!..

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

Όσο βαθεία κι' άκύμαντη γύρω ή χαλίηη άπλώνει, τόσο άντηχούν κρυστάλλινοι γλυκού σμιάντρου οι στόνι...

II

Φθάνει ή φουρτούνα άκράτητη κι' άζαφνική ξεσπάζει, σέρνει βονιά, τά σύννεφα και μπάλες τó χαλάζι...

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΣΚΙΤΣΑ ΑΠ' ΤΗ ΣΤΡΑΤΩΝΑ

ΠΡΩΤΕΣ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

'Η άλλαγή έγεινε! Τó καφετί μου κουστομάκι υπεχώρησε πρό τού επιβλητικού μεγαλείου τού χακί...

...Και όμως δεν έγεινε καμμία άλλαγή!... Οι διάφοροι καλοθεληταί μου, πού από πρίν με συμβουλεύανε ν' αλλάξω τάχα...

μικό μου. Έγωϊσμό και νά προσπαθήσω νά γίνω σχεδόν κτήνος, γιά νά γίνω καλός στρατιώτης, οι σοφοί αυτοί συμβουλάτορες έπεσαν τρομερά έξω!..

Δεν εινε καθόλου κτηνώδης ή ζωή τού στρατιώτη! 'Η συμβίωσι μ' εκατό παλληκάρια, γεννηματα και θρέμματα των βουρών τής Πατρίδας μας, πού τά χαρακτήριζει μονάχα ή άθωότης και ή άφέλεια...

Γιά όλ' αυτά θά συμβουλέψω τούς μεγαλύτερους άπό τούς άναγνώστας μου, νά πάνε στρατιώτες όταν μεθαύριο τούς κάλεση ή Πατρίδα μας, με την προκατάληψη...

κάνουν τó σοφό, νά τή λογαριάσουν γιά σαπουνόφουσα: ό στρατιώτης δεν ύποφέρει καμμία κακουργία, έκτός άν όνομάσουμε...

Ο ΨΑΡΑΣ

Με τó φεγγάρι σύντροφο σέ θάλασσ' άσημένια, Γοργά ρίχνει τά δίχτυα του χαρούμενος ψαράς...

Στό βράχο κεί άπέναντι, λουσμένο άπό τó κύμα, Πού άσειστος στή θάλασσα δεν σκιάζεται βορρά, Με σύντροφο άχώριστο τó κύμα—άλλο μνήμα—, Άνοιγολέει τά μάτια του ό φάρος μυστικά.

Χάρις

Πλησιάζει νά εξαντληθί: Γρηγορίου Σεροπούλου 6 ΚΩΚΚΙΝΟΣ ΒΡΑΧΟΣ (Τό μυθιστόρημα τής Φωτεινής Σάντη), Τιμάται δε.3 και ταχυδρομικώς δε.3,50 Πάσα παραγγελία, διά ταχυδρομικής επίταγης, άπ' εθείας: κ. Γρ. Σενόπουλον, 38 δόδος Εύρηπίδου, Αθήνας.

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

'Από μίαν έπιστολήν τής Ναυτοπούλας τής Αίγνας: ... Σού στέλλω αυτό τó γράμμα poste restante και σπύσε νά τó ζητήσεις άπό τó ταχυδρομείον.

Και ό Κουφιοκεφαλάκης έγγραψε κάποτε εις τó τέλος μιάς έπιστολής του: 'Εάν δεν λάβης τήν παρούσαν μου, νά με ειδοποιήσης άμέσως.

Ό μικρός Κώστας, ενώ βρέχει και φυσά, αποχαίρετά τήν μητέρα του, υποχρεωμένος νά ταξιδεύει.

Και ό μικρός Κώστας: —Καλέ, τί λές! ταξιδεύει ή Παναγιά με τίσιον καιρόν και με τίσιον καιλιούδατορο;

—Τίνος είσαι, μικρέ; —Τού πατέρα μου. —Και πόος είνε ό πατέρας σου; —Ό άνδρας τής μητέρας μου. —Και ποιά είνε ή μητέρα σου; —'Η γυναίκα τού πατέρα μου.

'Ο Διδάσκαλος, —Τί γίνεται μυστήριον; 'Ο Μαθητής, —Τό νά κλειδώνη ή μα; με τó γλυκό και νά τó βρώσκη φαγωμένο.

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Αθήνας, 38, δόδος Εύρηπίδου τής 30ην Αύγουστου 1916.

ΑΘΗΝΑΙΟΙ μου φίλοι, θάλλάξετε μεθαύριο σπίτι:—'Όσοι θά λάβετε, μνή ξεχάσετε νά με ειδοποιήσετε άμέσως, διά νά μη σάς στείλω τó φύλλο στό παλιό και χαθή ή άργήση.

Τό Αιματομένο Σίφος μου παραπονείται, ότι ένεκρνα διά κάποιον άλλον τó ψευδώνυμον Αιμοσταγής Σίφος πού όμοιάζει έντελώς με τó ιδιόν του. Έχει δικήν, αλλά τó λάθος συνέθε διά τόν έξής λόγον. Τό ιδιόν μου ψευδώνυμον, εις τόν άλφαβητικόν μου κατάλογον, είνε Ματωμένο Σίφος, διότι έτσι, νομίζω τó έγραψαν εις τήν άρχήν και έτσι τού ένεκρήθη.

Νά και ή Βοσκοπούλα τών 'Αλσιων, τά ίδια. Κάποτε τήν ρώτησε ό μπαμπάς της, ποιά ήμερα τής εβδομάδος τής άρέσει καλλίτερα; Και ή φίλη μου τού άπεκρίθη: 'Η ήμερα πού μου φέρνει ό ταχυδρομός τήν Διάπλasiν!

Κι' εγώ, Χάος, έχω τήν ιδέαν ότι έκαμες πολύ καλά ν' ακολουήσης φιλολογίαν. Βλέπω ότι εκεί είνε ή κλίσις σου, και είμαι θεαία, ότι θά είσαι άπό τās 'εξαιρέσεις.

Έχάρην πάρα πολύ, Καρυάτις, διά τήν μεγάλην σου επίθεσιν εις τήν Μουσικήν. Φαίνεται ότι έχεις τάλαντον, πού πρέπει νά τó καλλιεργήσης. Και έρεις αι Συνθέτριαι είνε πολύ σπάνιαι. Αί γυναίκες έκτελούν καλά μουσικήν, αλλά δεν δημιουργούν, και σ' ό θά είσαι φαινόμενον. Ναι, αλλά διαγωνισμών μουσικήν; δεν σκοπεύω νά κάμω. Διότι δεν πιστεύω να είνε εις θέσιν νά λάβουν μέρος; άριστοί!

Σεντενεμένη Κορφατοπούλα, πού μου έρρεσε τó γράμμα πού μου έγραψες τής Παναγίας. 'Ε, δεν πιστεύω τώρα νά μου ξαναγράψης τά Χριστούγεννα. Γράψε μου συχνότερα και μήν διέλης τήν φίλην μας, πού είχε νά φαή τούσιν καιρόν,—διατί δεν ξεύρω.

'Ο συνεργάτης μου Τέλλος 'Αγρας εύχαρίσται τήν Ποιμενίδα τής 'Ιδης διά τά καλά της λόγια, καθώς και όλου; έσοι τόν συνεργάτην; τήν φίλην μας, πού είχε νά φαή τούσιν καιρόν,—διατί δεν ξεύρω.

Και τó Τραγοίδι τής Λευτεριάς συμφωνεί με τó παράπονον τού Πρόσφυγος και 'συμπαροπονείται', ότι οι γράφοντες; Μ. Μυστικά πρέπει νά προσέχουν νά καλλιγράφουν και νά όρθογράφουν. Διότι τί άφείλει νά είνε ένα τετραδόν καλλιγραμμένο, αλλά νά έχη μαργαρίτας;

ΧουσηΚαρδιά, χάρω πού με ξαναθυμήθηκες και δεν θά ήθελα νά με ξαναθυμονήσης... Τό 'Μωσαϊκόν' είνε πολύ εύκολον: 'Από κάθε λέξιν του παίρνεις ένα γράμμα και σχηματίζεις τήν ζητούμενην. Παραδειγματός χάριν: 'Ο Ναθανάη, ό 'Ιωάννης, ό Σίμων, ό Λουκάς και ό Πέτρος κ.κ.κ. άλλοι ένα 'Απόστολον. 'Η λύσις; είνε ΘΩΜΑΣ.

'Ο φίλος Κ. Σαρ, με πληροφορεί, ότι τó ψευδώνυμον Τέλλος; 'Αγρας έδοξάσθη τó πρώτον άπό τόν άθάνατον ήρωα και έθνομάρτυρα Σαράντον Α. 'Αγαπήν, ενώ τó ψευδώνυμον τού Παύλου Μελά ή τó Μίχης Ζέζας. 'Ταύτα διά νά γνωρίζουν όλοι ακριβώς τά όνόματα, με τά όποια έδοξάσθησαν και οι δύο ήρωες; και έθνομάρτυρες τής Μακεδονίας.

'Ωραίως επιστολάς μου έστειλαν αυτήν τήν έβδομάδα και οι έξής: 'Ασθή τού Βέγα, Κόρη τού Μοριά, Τσαρλιάνος, Χουση 'Ακτίς, Πλάτανος, Χιόν τού Μπιζανίου, Ναυτάκι τών Σπεισών, 'Εγγλεζάνι, 'Ιδιοτρόπος Ξανθούλα, Φιλτάτη 'Ελλάς και Αιμοσταγής Σίφος.—'Εξέτελεσε τās παραγγελίας των και τούς; εύχαριστώ όλους; διά τά καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ.Σ.Σ.

Αυτήν τήν εβδομάδα έλαβα τά έξής: 'Αληθιναί.—'Αν θέλη ό Θεός...—'Ο Κολοκοτρώνης.—'Η 'Ελπίδα.—'Πληρωμένο πουλί.—'Θυμό; πρόσκαιρος.—'Τής Παναγίας τó θαύμα.—'Παρασημοφορημένος διά τίποτε.—'Ηθε πάλι ό καιρός.—'Ανεύδοτον.—'Αένε.—'Στό καλό.—'Μεσανύκτα τήν έξοχή.—'Στόν Μακρόν Γιάλο.—'Ρεμβασμοί, Είκοτες.—'Η πικριτιά τής 'Ελευθερίας.—'Αύσεις.—'Παιδ. Πνεύματα και διάφορα διά τούς 'Εδδ. Διαγωνισμούς.

Κριτική τής προηγουμένης Σελίδος: 'Συντρόφια.—'Ωραίοτατα, και προπαντων τó VI. 'Αληθινή ποιήτρια ή 'Ιδιοτροπή. Τά συγχαρητήρια μου.—'Κουμπάρες. Νόστιμον, παρμένον εκ τού φυσικού, καλλιγραμμένον

ἀρεστά.—'Τί μιά; φέλλει ή Νεότης; 'Αξιοσημείωτον διά τήν φόρμα του. Τό τέλος; μάλιστα.—'Σύγκρισις: Κάποιοι στίχοι έχουν χασιωδίες. Τό σύνολον καλόν.—'Οι πρόσφυγες. Τό θέμα καλό, τó γράψιμο μέτρο.—'Ηλιοθαύλασμα.—'Κοινόν. Έχει τήν άρετήν τής συντομίας. Και κάτι άλλο: Δεν τού έδιόρθωσα παρά ένα τόνον.—'Σκέψετε και γινώμαι' και 'Παιδικόν Πνεύμα' Τά συνήθεα συνήθη.

ΕΓΚΡΙΣΕΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

'Οδδεν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άναγνώσται. Αν δεν συνοδεύεται μέ τó δικαιοφύλακον δε. 1. Τά εγκρίνωμενα ή άναγνώσταινα λαχούν μέχρι τής 30 Νοεμβρίου 1916. 'Όσα συνοδεύονται άπό Α. άνήκουν εις άνόμιμα, και όσα άπό κ. εις Κρίσιμα. Νέα ψευδώνυμα: Διαβάτης, ά. (ΧΠ). Μίχνα, κ. (ΦΠ). Πόρην Μαριά, κ. (ΜΧ). Λοξασμένο Είκοσιένα, ά. (ΕΚ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν νάνταλλάξουν: ή Λάρις τού Βενιζέλου (0) με 'Ελλάδα τού Βενιζέλου, Φιλειλεύθερον 'Ελληνίδα, 'Ενδοξον Γάλλον, 'Ιριδα, 'Ανθυμένην Βαμβακιάν.—τό Παμπόνηρο Διαβολάκι (0) με Τσαλλόν Κεφαλλοντήν, Ραφιδιαν τού Δίσου, Άδραν τού Εδέξελου, Ρεζεντα, Λορελέι, Φοξόν, Λήθην, Τρισεύγενην, Κλεφτοπαρίτον, Τρικυμάν.—τό Γυνθειωτάκι (0) με Πατριόν Βιομηχανον, Γεωμυνοπούδα, 'Ιτέαν, Ζήτον ή Διάπλasiν, Τραγοίδι τής Λευτεριάς, Τρισεύγενην.—ή Βασίλισσα τών 'Ανθίων (0) με Κόμμα τών Φιλειλεύθερον, Μυροήνην, Τροπαιούχον 'Ελλάδα.—ή Κόρη τού Μοριά (0) με Παμπόνηρο Διαβολάκι, Λοξασμένον Ρήγον, 'Αγίαν Σοφίαν, Φούλιαν, 'Ενα Σαμουσιόπουλο, 'Εγγλεζάνι, Γυνθειωτάκι, Νοσταλγίαν, Ξανθήν Πεταλούδαν.

'Η Διάπλasiν άσπάζεται τούς φίλους της: Βοσκοπούλεν τού Πηλίου (αυτό τó ψευδώνυμον σου ένκόμια και σου έστειλα γάρηνη τών λύσεων) Κόρη τού Γιάλο (δεν ήταγ τόσο ευμορφα και γι' αυτό δεν τά έδημοσίευσα) Κόμμα τών Φιλειλεύθερον (διεδικάσθη) Δ. Μαν. (δεν άμφιβάλλω, ότι θά σέ άφείλες ή ώραία αυτή έσοχή χαιρετίσματα στην άδελφήν σου) Μενεξεδένιο Μπουκετάκι (έστειλα) 'Απόγονον τού Καίσαρος (πού καλό τó γραμματάκι σου και, εμπορεύε νά μου στείλετε τήν Γενικήν, και είνε τó 'ΐδιο) Κύνανον (όμοιάζει και. αλλά είνε κι' έντελώς διαφορετικόν) αλλάζει βλέπει, ή βίσι; τó ένα ήτο διά νά σωθή, και τó άλλο διά νά καταστραφή; Κυπριακόν 'Αστέρα (εύχαριστώ Μίχνα γράφεις και περιμένω) Ξυλοβόρον τού Διακροατήν (έλασα, εύχαριστώ) Παναχαίδα (να, λάθος εύκόλως; έννοσόμενον) Κοσμοκράτορα (είνε συνδρομητής, αλλά δεν γνωρίζω διατί δεν σου άπήγητσε) Νεαρόν Φιλόσοφον (έστειλα) Ε. Ν. 'Αποστ. (πώς θά κατανήση 'κομματικόν', άφού εγώ δεν γράφω τίποτε; τά παιδιά; δεν έχάθηκε ό κόσμος, άν ήρσε και ένας ψευδώνυμο πού εκφράζει τά φρονήματα του; κι' αυτό, άμα παρανήνη, θά τó έμποδίσω) 'Ελλάδα τού Κωνσταντίνου (εύχαριστώ πού) Λήθην τών Τεχνών (ώραία ή έπιστολή σου) τó έργον σου έλήφθη άσφαλώς) 'Υολάνδαν Ι. Π. (έλασα, εύχαριστώ, γράφε μου) Γυνθειωτάκι (εις τó προσέχ;)' Νεοάδαν τού Πηγειού (έστειλα) 'Ισηήνην Γ. Τζ. (έλασα, εύχαριστώ) 'Ελλάδα τής 'Ελλάδος (έστειλα) 'Ναύτην τού Βουνού (οι Σύλλογοι δεν έχουν όρους) Ε. Κ. Βαγ. (πού με συνεκίνησαν αυτά πού μου γράφεις; εΐθε! εΐθε!) 'Ενα Σαμουσιόπουλο (έχει καλώς) 'Ενδοξον Κάιζερ (έστειλα εκ νέου) Π. Σ. Χατζ. (έδημοσίευθη, αλλά φαίνεται ότι δεν τó είδες) Χαμόγελο τής Νίλης (έστειλα) 'Εκδικητήν τής 'Επαλόφορον, Ναυτάκι τής Καβάλλας κτλ. κτλ. Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά τήν 29ην Αύγουστου, θάπαντήσω εις τó προσέχ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Ύπουργείου τής Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις τήν χάραν ήμῶν ύπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ		ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΟΥ Λ. 20
Έσωτερικῶν	Έξωτερικῶν	ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879		Διά τῶν Πρακτόρων Έσωτερ. λ. 10. Έξωτερ.
Έτησια δρ. 8.—	Έτησια φρ. χρ. 10.—	ΔΙΕΥΤΗΡΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΤΗΣ		Φόλλα προηγουμένων ετών, Α' και Β' περιόδου
Έξάμηνος 4,50	Έξάμηνος 5,50	ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ		τιμῶνται έκαστον λεπ. 25
Τριμηνος 2,50	Τριμηνος 3.—	Έν Αθήναις, 10 Σεπτεμβρίου 1916		ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Αι συνδρομαί άρχονται τήν 1ην έκάστου μηνός.		Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος		Όδός Εβριμίδου άρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον
				Έτος 38ον.—Άριθ. 41

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 8 (οί εἰς τῆς : 5, 7, 15, 18, 19, 20, 21, 23) πρὸς δρ. 1 έκαστος και ταχυδρομικῶς δρ. 1,10 διὰ τὸ Έσωτερικόν, και δρ. 1,30 διὰ τὸ Έξωτερικόν.

Τόμοι 10 (οί εἰς τῆς : 1, 4, 6, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24) πρὸς δρ. 2,50 έκαστος.
(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 8ος, 10ος, 13ος, 17ος ἐξηγητήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1915.)

Τόμοι 5 : τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, 1898, ὧν έκαστος τιμᾶται : "Αδελτος δρ. 3—Χρυσῶδ. δρ. 6. Διὰ τὰς ἐπαρχ. ἀδελτος 3,50, χρυσ. 6,50, διὰ τὸ Έξωτερ.

Τόμοι 7 : τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 και 1905, ὧν έκαστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχ. τελῶν : "Αδελτος δρ. 7—Χρυσῶδελτος δρ. 10.

Τόμοι 10 : τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1915, ὧν έκαστος τιμᾶται : "Αδελτος δρ. 8—Χρυσῶδελτος δρ. 10.

515. Μαγικὴ εἰκὼν ἄνευ εἰκόνας
— Έν ἑνὶ Φανή, Μαρία . . . δότε μου λίγο, ἂν ἔχετε, πρὸς μου τελεῖσθε.
— Μὰ τί πρῶγμα, μαϊμαῖά ;
— Σὲ, τὸ εἶπα.

516—520 Μαγικὸν Γράμμα
Τῆ ἀνταλλαγῆ ἑνὸς γράμματος ; ἑσάτης ; τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις :

521. Ποικίλη Ἀκροστιχίς
Τὸ πρῶτον τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, και οὕτω καθεστῆς, ἀποτελοῦν ποταμὸν τῆς Ρωσίας :

1. Πόλις τῆς Γαλλίας. 2. Ποταμὸς μεγάλος. 3. Κράτος τῆς Εὐρώπης. 4. "Άγιον ζῶον. 5. Πέλαγος τῆς Εὐρώπης. 6. Μέγας ἀρχαῖος ποιητής.

522. Φωνηεντόλιπον
δμρρρ-ν-ν-μλλν- * - κλς-κκς.
523. Γεῖφος
11111

Τίς ; $\frac{p}{h} \frac{1}{1} \frac{p}{x} \frac{1}{xpe}$ ἢ 10 ρ Π γλυκ' 1
11111
Έσάτη ὑπὸ τῆς Μεσσηνιακῆς Ἀκτῆς.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλον 25 και 26

309. Μοσγάρων (Μόσχα, Ρίον).—310. Ἄρα (ἄτ Ρᾶ).—311. Ἄρκτος ; ἄρκτος.—312. Πύργος-κύρ.

313. ΝΕΣΤΟΣ 314—318. Διὰ τοῦ Ν : ΟΔΕΡΟΣ Τόνος ; φόνος ; "Ιούλιος ; ΥΠΕΡΟΣ ἤημα ; Ἄνος. — 319. ΒΟΔΕΝΑ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΟΣ (ρά-ΑΝΔΕΙΣ χίς, Χαρίλαος ; Ἰρις ; "Οδὸς ΑΦΡΙΚΗ γα, λάρος, γορῆς, Σα-χάρα.)—320. ΤΙΠΟΣ (Τυρός, Ἄμνη, φυλὸν, Ρᾶδός, Πάρις).—321. Μία χελιδὼν δὲν φέρει τὴν ἄνοιξιν.—322. Παῖδος ὁ φιλομόνοος εἶνε ὁ ὑψηλὸς συνάδελφος μῆς. (Π ἀλλὸς ὀφείλω. μ οὐς ὡς - ἢ νέο ἢ φύλλος σύν - ἀδ ἔλ φ - ος μ' ἄς.)

323. Ζαχαρίας (ζάχαρι, ἄς).—324. Ὀδισ-ῆϊς.—325. Πάτρος - ἀτμός.
326. ΓΑΤΑ (εἶδα ΤΑ Γαταῖα.)
ΑΛΑΣ (ΣΑΛΑ.)
ΤΑΦΗ (Η ΦΑΤῆ.)
ΑΣΗΡ (ἄΡΗΣ Ἄλλοτ.)

327. Τ Α Σ 328. Ἡ Διάπλασις εἶνε τὸ ὠραιότερον περιοδικόν. (Ἡ ἀνάγνωσις ἀριστέστην, ἐκ πῶν κάτω, εἰλικ-εἰδῶς.)—329—333. Διὰ τοῦ Ο : Ὀλόρ-

τον. Βόσπορος, Κολοσσός, Δομοκός, κόμο-ρος. 334. ΗΡΑΚΛΗΣ ("Ἡμρος, Ρυπαρὸς, Ἄνοστος, Κέρδος, Ἀκιδάνος, Ἡτκ, Στενός.)
—335. Μηνεὶν συμφορὰν ὀνειδίσαι, κοινὴ γὰρ ἡ τύχη και τὸ μέλλον ἀράτων.—336. "Όρα τὸ μέλλον ("Όρα - το μέ λον.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Α νταλάσσω Μικρὰ Μυστικά με ὄλας και ἄλους. Φιλότητ' Ἑλλάς.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
δύων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλάδιον, ἐλήφθησαν ἀπὸ 24—30 Ἀγούστου.

ΑΘΗΝΩΝ : Θ. Γ. Γιαννουλάκουλος, Ἀντιγόνη Φραγκέτη, Εὐσθῆν Γ. Μενιδιάτου, Κ. Α. Θεόδωρος, Α. Γ. Παπαδοπούλου, Ἐμ. Κ. Βαρθολομαίος, Ἀσπασία Α. Πυλαρινού, Α. Α. Τζιλάκης, Θ. Ρουσόπουλος, Ὀλγα Χιδήφογλου, Φιλελεύθερο Προσφυγίαν, Ἐσθ. Γ. Καρθαράς, Ἰαάννα Θ. Μπάρα, Χ. Α. Χριστοφίδης, Τίμβος τοῦ Μαρθάδωνος, Ἐσθ. Κ. Μητσάπουλος, Δ. Ε. Μανωλαίμης, Π. Σ. Χατζανδρέου, Π. Ι. Μήλιος, Ν. Ι. Σωφάκης, Γερμανόπουλος, Ε. Χάρτιμαν, Γ. Ὀλσον, Α. Φοιντεμαν, Χ. Βάνιερ, Ρ. Βαρθολομαίος, Χ. Χριστιάνσον, Ρ. Χριστιάνσον, Π. Βάλτερ, Φ. Χάρτελ, Ν. Γ. Πόδος.

ΑΓΡΙΝΙΟΥ : Φ. Ι. Κατόης.
ΑΜΑΘΙΑΣ : Χρυσή Καρδιά.
ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΥ : Ἀθηνά Α. Λαγγούση.
ΑΡΓΟΥΣ : Α. Σ. Γεωργακόπουλος, Εὐάγ. Σκουταρόπουλος.

ΔΑΞΕΑΝΔΡΕΙΑΣ : Ἄντ' Ἰερώνυμος.
ΒΟΛΟΥ : Α. Ε. Καρυομάχης, Β. Γ. Ρουσσός.
ΙΘΑΚΗΣ : Ι. Α. Φερεντίνος, Καλλιόπη Α. Φερεντίνου, Μαρίκα Α. Φερεντίνου, Κέκα Α. Πατῆ, Σπ. Γ. Φερεντίνος, Μαρίκα Γ. Φερεντίνου, ἸΩΑΝΝΙΝΩΝ : Λουῖζα Κορίνα.
ΚΑΛΑΜΩΝ : Α. Θεοδοσίου.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ : Κ. Δ. Μαργίνης, Ἄλ. Σ. Λόσης, Δ. Γ. Δουλάς, Λίτζετα Γ. Δουλά, Ὁρειὸν Εὐελτάκι, Γαλάτεια Α. Κυρούτσου.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ : Πόπη Γ. Καλλιῶ.
ΛΑΥΡΕΙΟΥ : Σπ. Π. Λαμασπηγός, Π. Α. Νίτης, Χρυσούλα Α. Νίτη, Μία χωρίς ὀνομα-φήν, Ν. Π. Κατσούλης, Κ. Π. Τραβέλλας, Ἐμμίση Α. Ἀναστασιῶτου.

ΛΕΩΝΙΔΙΟΥ : Ἐλένη Τσομαρίκη, Γ. Νεάρχος.
ΛΗΕΟΥΡΙΟΥ : Μαργαρίτα Κλάδα, Ο. Κ. Πυλαρινός.
ΛΙΜΝΗΣ : Γε. Α. Λαζαρίδης, Μάρθα Α. Λαζαρίδου, ΜΕΣΣΟΛΟΓΓΙΟΥ : Χ. Λαμπιέρης, Ἡρώς τῆς Κλεισῶνης.

ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ : Μ. Γ. Κοκοπούλης.
ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ : Θ. Γ. Γεωργακόπουλος, Ι. Β. Φιλιόπουλος, Ε. Κ. Ζαροκόστας.
ΠΑΤΡΩΝ : Δ. Κ. Φαφός, Π. Σ. Καρμάλης.
ΠΕΡΑΙΩΣ : Α. Π. Μαστρογιάννης, Ι. Κ. Καρανδίνος, Η. Α. Παπαλέξας, Σ. Π. Παπαῖς, Γ. Β. Παπαῖς, Π. Θ. Τροπακούρας, Σπ. Β. Βαλοσαμίδης, Θ. Δ. Σακελλαρόπουλος, Ν. Μπόρ, Δ. Μαζαράκης, Ρουλα Κ. Ἀληφρέτη.
ΠΥΡΓΟΥ : Π. Π. Πετρόπουλος, Τάνης Πετρούτσος.

ΡΕΘΥΜΝΗΣ : Ἐλ. Ἐμ. Μιχελιδάκης.
ΣΠΕΤΣΩΝ : Β. Ν. Γεωργακόπουλος.
ΣΥΡΟΥ : Ν. Ε. Δάρας, Α. Ε. Δάρας, Ἐδ. Π. Ἀγγελίδης, Ι. Η. Κουλουκουνητῆς, Α. Κοῆς, Ὁρτενσία, Ν. Παναγιωτάκουλος, Α. Παναγιωτόπουλος, Ἀθηνά Σ. Ἀλεξάνδρου.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ : Α. Ε. Καρούνης, Ἀκτῆ.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ : Ἀρτεμῖς Μ. Καραῖα, Ι. Κατάνης.
ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

"Όλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτῖδα και ἐληφθῆθησαν οἱ εἰς τῆς τέσσαρες : ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΕΜ. ΜΑΝΩΛΑΙΜΗΣ ἐν Αθήναις, ΠΟΠΗ Γ. ΚΑΛΑΙΡΗ ἐν Κορίνθῳ, ΕΛΕΝΗ ΤΣΟΥΜΑΚΗ ἐν Αεωνίδει, και ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΕΛ. ΔΑΡΑΣ ἐν Σύρῳ, οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 Σεπτεμβρίου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 160οῦ Διαγωνισμοῦ Ἀγούστου-Νοεμβρίου.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 24 Ὀκτωβρίου
510. Δεξιόγρφος
Τὸ πρῶτόν μου, ὦ λύτα,
"Σ ὄλα τὰ ζῶα κύπτα
Τὸ δεύτερον διὰ τῆς ἀφῆ;
Προσπάθησε νὰ αἰσιανθῆς
Τὰ δύο μαζὶ ὀροσειρά,
Ποῦ ὄλ τὴν εὐρῆς μιὰ χαρά.
Έσάτη ἀπὸ τὴν Φιλελεύθερη Κερκυραία

511. Ἀναγραμματισμὸς
Στὰ δένδρα ζήτησε με
Κ' εἰς μερικὰ φυτά.
Ἀναγραμματίστέ με,
Νὰ ἰδῆς ἐξ ἀφηνικά
Ἄγριμι μὲ μεγάλα
Δόντια και μυτερά.
Έσάτη ὑπὸ τοῦ Ψάλλοντος Ρύανος

512. Ἀίνυμα
Στοιχεῖα ἔχω τέσσαρα
Ὅμοια τὰ δύο μου ἀκρινά
Ω ; και τὰ δύο μεσαία.
Υπήκουα στὸν Καίσαρα
Κ' ἤμουν γυνὴ θεασαδῆς,
Ἀποθανούσα γράφα.
Έσάτη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Καρδιάς

513. Γωνία
+ * * * = Τῶπος οὐσκιος
* + * * * = Πηγὸν θαλάσσιον
* + * * * = Ὑψῶμα γῆς.
* + * * * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
+ * * * * = Προφήτης.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν εὐώδεις φυτῶν, λαμβανόμενον ὡς σύμβολον.
Έσάτη ὑπὸ τοῦ Λεοντοκάρδου Λεωνίδα

514. Τρίγωνον
* * * * * = Μέσον μεταφοράς.
* * * * * = Ὅμιλος πολῦ.
* * * * * = Ἀνωτανομία,
* * * * * = Νῆσος,
* * * * * = Ἀνωτανομία,
* * * * * = Σύμφωνον.

Καὶ καβέτωσ τὰ ἴδια.
Έσάτη ὑπὸ τοῦ Ἐκτορος Ἄλβα

Θέλετε νὰ περάσετε θανυμῖα τὸ καλοκαίρι σας ;. Θέλετε νὰ μὴν ἀσθανθῆτε οὔτε τὴν ζέστην τῆς πόλεως, οὔτε τὴν μοναξιάν τῆς ἐξοχῆς, οὔτε τὴν ἀγίαν τῶν μακρῶν διακοπῶν ;

Προμηθευθῆτε ΤΟΜΟΥΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ," & "ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ,"

Τιμοκατάλογοι δημοσιεύονται εἰς κάθε σχεδὸν φυλλάδιον.—Εἶνε τὰ ὠραιότερα, τὰ διασκεδαστικώτερα και τὰ μορφωτικώτερα ἀναγνωσμάτα τῆς νεολαίας. Προμηθευθῆτε !

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΔΑΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. (Συνέχεια)

— Εἶδατε λοιπόν ;... Ἄφου τὴν κάθατε και σεῖς ποῦ τὸ ξέρατε, φαντασθῆτε ἕνας ἄλλος !... Ἐπιτυχία πρώτης τάξεως !... Ὀρίαντος !... Χειροκροτήτε λοιπόν !

Μόλις και μετὰ βίας συνῆλθε ἀπὸ τὴν ἐκπληξί του ὁ Βραζιλιανός.

— Δὲν εἶσαι πεθαμένος, ἐπιθύρισε πολὺ καλά. Ἄλλα πῶς τὰ χέρια σου εἶνε ἔτσι κρύα ;

— Εἶνε ἕνα τροῦκ, ἕνα θαυμάσιο τέχνασμα, ποῦ μοῦ τὸ ἔμαθε ὁ δασκαλός μου ὁ Καντινιῶ. Κυττάξ' ἐδῶ !

Και λέγων αὐτὰ, ὁ μικρὸς ἠθοποιὸς ἐσήκωσε τὸ μανίκι τοῦ πουκαμῖσου του κ' εἶδειε κατὶ ταινίης ἀπὸ καουτσούκ, τυλιγμένες σφιχτά, πολὺ σφιχτά, στὸ μπράτσο του.

— Στὴ χειρουργικῆ, ἐξήγησε ὁ Παρέξ, λέγονται ἀπίδεσμοι τοῦ "Ἐσμάρκ". Ἐμποδίζουν τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος στὰ ἄκρα, κ' ἔτσι δίνουμ 'εἶνα χέρι και 'εἶνα πόδι ὄψι παντελῶς πτωματικῆ.

"Όσο γιὰ τὸ πρόσωπο, τὸ ραντίζουμε με ψεκαστῆρα ἀπὸ χλωροφόρον ἐθῶλιον, ποῦ τὸν ἐξήγαγε ἕνα βλέμμα ὀλογυρα, γιὰ νὰ βεβαιωθῆ ὅτι δὲν ἐξέχασε τίποτα, ἐπῆγε στὸ γρασεῖο ποῦ, καθῶς εἶπαμε, ἦταν στὸν ἴδιο διάδρομο, λίγες πόρτες παρακάτω.

"Υστερ' ἀπὸ πέντε λεπτά, μπῆκε ἐκεῖ-μέσα ὁ Ἄγκλας και ἡ Πεπίτα.

"Ἐλευθέρως !. ἦταν ἐλεύθερος !" (Σελ. 327, στ. 6')

"Ἐλευθέρως !. ἦταν ἐλεύθερος !" (Σελ. 327, στ. 6')

"Ἐλευθέρως !. ἦταν ἐλεύθερος !" (Σελ. 327, στ. 6')

"Ἐλευθέρως !. ἦταν ἐλεύθερος !" (Σελ. 327, στ. 6')

"Ἐλευθέρως !. ἦταν ἐλεύθερος !" (Σελ. 327, στ. 6')

"Ἐλευθέρως !. ἦταν ἐλεύθερος !" (Σελ. 327, στ. 6')

"Ἐλευθέρως !. ἦταν ἐλεύθερος !" (Σελ. 327, στ. 6')

ρετο τὸν ἠθοποιὸ και τὸν γιατρό, ἕνας ὑπὲρ τῆς ἑσθασε τρέχων.
ἦταν ἐκεῖνος ποῦ τὸν εἶχαν βάλῆ νὰ βλέπῃ ἀπὸ τὸ ψηλότερο μέρος τῆς στέγης, και ἤρχετο νὰ τοὺς εἰδοποιήσῃ, ὅτι ἕνα αυτοκίνητο, ἀπὸ τὸ Ρίο, εἶχε μῆν ἔσῆν ἰδιωτικὸ δρόμο, ποῦ ὠδηγοῦσε στὸ Ψυχιατρεῖο.
— Αὐτὸς εἶπε ! εἶπε ὁ γιατρός.

— Γρήγορα ! γρήγορα ! ἐφάναξε ὁ Ἐρρίκος. Μόλις προσθῆνω νὰ κάμω τὴν ἀλλαγῆ μου !...

Κ' ἐπρόσθεσε, με τὸ φαίδρὸ πάντα ὑπὸς ἐνὸς Γαβροῖα :

— Ἀρχίζουμε !... Ἐμπρός !... Στὴ σινηθῶπιος ἔχει μέρος στὴν πρώτη πρᾶξ !

Ἄμεσῶς ὁ γιατρός ξανάβαλε τοὺς ἐπίδετμοὺς στὰ μπράτσα τοῦ παιδιοῦ. Συγχρόνως ὁ Ἄλβαράδο, θέλων νὰ παρευρεθῆ στὴν κωμῶδια και νὰ γνωρίσῃ τὸν τρομερὸ κακοῦργο, ἐφόρεσε γρήγορα τὴν ἀσπρη μπλοῦζα ἐνὸς νοσοκόμου.

— Ἐτσι ! ἔλεγε, προτείνων ἀπειλητικὰ τοὺς τεράστιους γρόθους του (*) κ' ἂν κατὰ τύχη, ἔ φίλος καταλάβῃ τὴν κατεργαρία, θὰ εἶμαι παρών, γιὰ νὰ... τοῦ τὴν ἐξηγήσω !

Καὶ καθαρότατα μάλιστά !

"Ἐνα κρυδόνισμα, στὸ διάδρομο, εἰδοποίησε τὸν γιατρό, ὅτι τὸ αυτοκίνητο ποῦ εἶχε ἰδῆ ὁ σκοπός, σταμάτησε μπροστα στὴν καγγελοῦρα.

Ὁ ψευδο-θυρωρὸς ἔλαβε τῆς ἀναγκαῖες ὀδηγίης, ἐνῶ ἐπάνω ἀποτελειῶναν γρήγορα τῆς εἰτοιμασίας των.

Ὁ Ἐρρίκος ἐξαπλώθηκε πάλι στὸ κρεβάτι. Ὁ γιατρός ἐπῆρε ἀπὸ ἕνα ἐρμάρι ἕνα ἐργαλεῖο και ξαναπάγωσε τὸ πρόσωπο, τὰ χέρια και τὰ πόδια τοῦ ψευτο-νεκροῦ με χλωροφόρον ἐθῶλιο. Κ' ἀφῶ ἔρριξε ἕνα βλέμμα ὀλογυρα, γιὰ νὰ βεβαιωθῆ ὅτι δὲν ἐξέχασε τίποτα, ἐπῆγε στὸ γρασεῖο ποῦ, καθῶς εἶπαμε, ἦταν στὸν ἴδιο διάδρομο, λίγες πόρτες παρακάτω.

"Υστερ' ἀπὸ πέντε λεπτά, μπῆκε ἐκεῖ-μέσα ὁ Ἄγκλας και ἡ Πεπίτα.

"Ἐλευθέρως !. ἦταν ἐλεύθερος !" (Σελ. 327, στ. 6')

"Ἐλευθέρως !. ἦταν ἐλεύθερος !" (Σελ. 327, στ. 6')

"Ἐλευθέρως !. ἦταν ἐλεύθερος !" (Σελ. 327, στ. 6')

"Ἐλευθέρως !. ἦταν ἐλεύθερος !" (Σελ. 327, στ. 6')

"Ἐλευθέρως !. ἦταν ἐλεύθερος !" (Σελ. 327, στ. 6')

"Ἐλευθέρως !. ἦταν ἐλεύθερος !" (Σελ. 327, στ. 6')

"Ἐλευθέρως !. ἦταν ἐλεύθερος !" (Σελ. 327, στ. 6')

"Ἐλευθέρως !. ἦταν ἐλεύθερος !" (Σελ. 327, στ. 6')